

THE BEATLES

Οι The Beatles ήταν αγγλικό ροκ συγκρότημα, που είναι γνωστό και ως «Σκαθάρια» στα ελληνικά, αποτελούμενο από τον τραγουδιστή και κιθαρίστα Τζον Λένον, τον τραγουδιστή και μπασίστα Πωλ ΜακΚάρτνεϋ, τον κιθαρίστα Τζορτζ Χάρισον και τον ντράμερ Ρίνγκο Σταρ. Το συγκρότημα έκανε έντονη την παρουσία του κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1960 και γνώρισε τόσο μεγάλη επιτυχία σε ολόκληρο τον κόσμο, ώστε να παραμένει ένα από τα πιο δημοφιλή και επαναστατικά συγκροτήματα στην ιστορία της μουσικής.

Σύμφωνα με τα στοιχεία του αμερικανικού συνδέσμου δισκογραφικών εταιρειών (RIAA), οι Beatles αποτελούν το μουσικό συγκρότημα με τις μεγαλύτερες πωλήσεις στις Ηνωμένες Πολιτείες, με 178 εκατομμύρια επιβεβαιωμένες πωλήσεις, ενώ παγκοσμίως εκτιμώνται σε πάνω από 600 εκατομμύρια αντίτυπα. Επίσης τα τραγούδια τους κατέκτησαν περισσότερες φορές την 1η θέση στα βρετανικά τσαρτ και σημείωσαν περισσότερες πωλήσεις

από οποιοδήποτε άλλο συγκρότημα. Άλλα σημαντικά βραβεία που έχουν λάβει ως συγκρότημα είναι, 10 βραβεία Γκράμ, 1 βραβείο Όσκαρ για καλύτερη μουσική επένδυση, καθώς και έχουν συμπεριληφθεί ως συγκρότημα στην κατάταξη του περιοδικού Time για τα 100 άτομα του 20ου αιώνα με την μεγαλύτερη επίδραση. Ως ομάδα εντάχθηκαν το 1988 στο 'Rock and Roll Hall of Fame', ενώ εισήχθη και ο κάθε ένας ατομικά από το 1994 έως το 2015 .

Η αρχή έγινε με τον Τζον Λένον στα σχολικά του χρόνια, και την μπάντα του, τους Black Jacks. Στη συνέχεια ονομάστηκαν Quarrymen, από το όνομα του σχολείου Quarry Bank High School. Ο Stuart Sutcliffe – πρώτος μπασίστας του συγκροτήματος και καλός φίλος του Τζον – πρότεινε να αλλάξουν το όνομα τους σε Beatles (= σκαθάρια) επηρεαζόμενος από τον Buddy Holly and the Crickets (= γρύλοι). Αφού δοκίμασαν ονόματα όπως «Long John and The Beatles», «Johnny and the Moondogs», «The Silver Beatles», «Beat Brothers» κατέληξαν στο «The Beatles».

Το δεύτερο «e» στο Beatles έγινε «a» κάνοντας λογοπαίγνιο με τη λέξη beat (= ρυθμός). Ο Λένον είπε ότι έκανε λογοπαίγνιο με τις λέξεις beat και less (= χωρίς ρυθμό).

Μια άλλη εκδοχή για το όνομα των Beatles είναι ότι εμπνεύστηκε από την ταινία «The wild one» (1953) με τον Marlon Brando. Οι Beatles ήταν μια συμμορία μοτοσικλετιστών με δερμάτινα, κάτι που τους έκανε να ταυτιστούν με αυτό το ύφος, πολύ πριν γίνουν γνωστοί ως «τα καλά παιδιά» με κοστούμια και γραβάτες.

Ο Τζον Λένον είχε πει ότι είχε ένα όραμα όταν ήταν 12 χρονών. Είδε έναν άνθρωπο να βγαίνει μέσα από μια φλεγόμενη πίτα και του είπε «Θα είστε οι Beatles με a, όχι e». Πολλοί τον πίστεψαν, αλλά ο Πωλ ΜακΚάρτνεϋ σε συνέντευξη που έδωσε το 1997 είπε ότι προφανώς ο Τζον αστειευόταν.

Οι Beatles σχηματίστηκαν στο Λίβερπουλ το 1959 και η αρχική τους σύνθεση περιλάμβανε τους Τζον Λένον, Πωλ ΜακΚάρτνεϋ, Τζωρτζ Χάρισον, Στιούαρτ Σάτκλιφ (μπάσο και φωνή), και Πιτ Μπεστ (τύμπανα). Όταν ο Τζον Λένον συνάντησε τον Πωλ ΜακΚάρτνεϋ, ήταν και οι δύο γύρω στα 14.

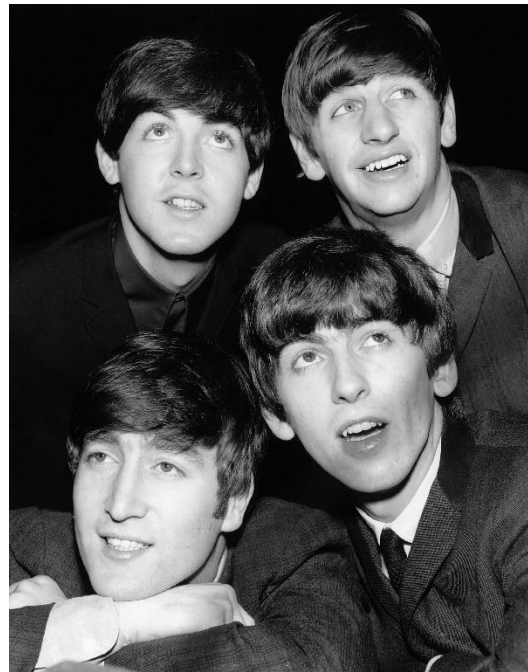
Αυτή η παράδοξη συνάντηση δύο σχολιαρόπαιδων από το Λίβερπουλ στα μέσα της δεκαετίας του 1950 οδήγησε σε γεγονότα που έμελλε να συγκλονίσουν τον κόσμο. Αν αναλογιστεί κανείς την κοσμογονία των κοινωνικών αλλαγών και συνηθειών που συντελέστηκαν στη διάρκεια της δεκαετίας του 1960 και τη συνδυάσει με την πορεία των Beatles, τότε θα διακρίνει μία παραλληλία που δεν είναι και τόσο τυχαία.

Οι περίοδοι της δικής τους ιστορίας, ως γκρουπ, και τα τραγούδια τους απηχούν τις τάσεις και ανακατατάξεις μιας ολόκληρης εποχής. Από τα πρώιμα χρόνια που περιλαμβάνουν τα πρώτα τους βήματα και τις εμφανίσεις τους σε μικρά κλαμπ ως την αρχή της επαγγελματικής τους σταδιοδρομίας (το 1962) και την εθνική τους αναγνώριση. Η "Μπιτλομάνια" είναι η δεύτερη μεγάλη περίοδος που σηματοδοτεί το πέρασμα από την εθνική στη διεθνή αναγνώριση, στην υστερία και τον πανζουρλισμό που προκαλούσαν οι δημόσιες εμφανίσεις τους. Τα χρόνια της μεγάλης παραγωγής και των συνεχών ηχογραφήσεων διαδέχεται η "σόλο περίοδος" κατά την οποία το συγκρότημα διαλύεται και καθένας ακολουθεί τη μοναχική του καριέρα.

Το πρώιμο ρεπερτόριό τους στηριζόταν σε διασκευές αμερικανικών R&B κομματιών των Chuck Berry και Little Richard. Με την

επιστροφή τους από το Αμβούργο στις αρχές του 1961, ο Σάτκλιφ αποφάσισε να αποχωρήσει και ο Μακάρτνεϋ πήρε το μπάσο. Τον Νοέμβριο του ίδιου χρόνου, ο Μπράιαν Επστάιν έγινε μάνατζέρ τους και απέδειξε σπάνιες ικανότητες και γι' αυτό τον αποκάλεσαν "πέμπτο Μπιτλ". Τον Αύγουστο, αντικατέστησαν τον ντράμερ Πιτ Μπεστ με τον Ρίτσαρντ Στάρκι (Ρίνγκο Σταρ) και το Σεπτέμβριο ηχογράφησαν το πρώτο τους τραγούδι, το ιστορικό "[Love Me Do](#)" με παραγωγό τον George Martin που σύντομα θα απολάμβανε τη φήμη του "πέμπτου Beatle". Τα "Σκαθάρια" προετοιμάζαν την θριαμβευτική είδοσό τους στη μουσική σκηνή και ετοιμάζονταν για την μεγάλη εξόρμηση του 1963. Καθιέρωσαν το image με το ιδιαίτερο κούρεμά τους και τα σακάκια δίχως κολάρο.

Η καριέρα τους άρχισε να εξελίσσεται με ιλιγγιώδη ταχύτητα από τον Ιανουάριο του 1963 όταν κυκλοφόρησε το δεύτερο σινγκλ "Please Please Me" και έφτασε στο Νο 1 του βρετανικού τοπ. Το πρώτο τους άλμπουμ με τον ίδιο τίτλο έμεινε για 30 εβδομάδες στο Νο 1 της Αγγλίας, για να αντικατασταθεί το 1964 από το "With The Beatles", που έμεινε στην κορυφή για 22 εβδομάδες. Με την κυκλοφορία του

άλμπουμ τους With The Beatles καθιερώθηκαν όροι όπως "Merseybeat" και "Beatlemania" για την υστερία που προκαλούσαν, ειδικά στο γυναικείο πληθυσμό. Το "[She Loves You](#)" έγινε το single με τις μεγαλύτερες πωλήσεις στην ιστορία της Μεγάλης Βρετανίας. Έπαιζαν πλέον στα μεγάλα κλαμπ του Λονδίνου (Palladium κ' Royal Albert Hall), εμφανίζονταν στο εθνικό τηλεοπτικό δίκτυο και

το Νοέμβριο του 1963 έπαιξαν για τη βασίλισσα, αποδεκτοί πλέον από το κατεστημένο κι έχοντας γεφυρώσει το "χάσμα των γενεών". Το 1963, επίσης, ηχογράφησαν ένα από τα πιο ιστορικά single τους, το "I Want to Hold Your Hand", που απέδειξε την ξεχωριστή τους ικανότητα να γράφουν αυθεντικά, διαχρονικά και εμπορικά τραγούδια, ικανότητα που με εξελισσόμενη ταχύτητα οδήγησε το γκρουπ στην καλλιτεχνική του ωρίμανση. Κατά την παραμονή τους στο Παρίσι, έμαθαν ότι με το "I Want to Hold Your Hand" εκπορθήθηκε η αμερικανική αγορά καθώς ανέβηκαν στο Νο 1 των Η.Π.Α.

Η "Μπιτλομανία" με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της εξαπλώθηκε σταδιακά μετά την Ευρώπη στην Αμερική. Όταν έφτασαν στη Νέα Υόρκη τους περίμεναν στο αεροδρόμιο χιλιάδες θαυμαστές και θαυμάστριές τους και διαδραματίστηκαν σκηνές υστερίες οι οποίες συνεχίστηκαν και στο ξενοδοχείο Πλάζα όπου κατέλυσαν. "Παίρναμε 12.000 γράμματα την ημέρα", έλεγε αργότερα ο Ρίνγκο. Την ίδια εξέλιξη είχε και η περιοδεία τους στην υπόλοιπη Αμερική. Στην Ουάσινγκτον, όπου ταξίδεψαν με ιδιαίτερο πολυτελέστατο βαγόνι, 2.000 θαυμαστές πολιόρκησαν το σταθμό. Οι εμφανίσεις τους προκαλούσαν τόση υστερία που αποτελούσαν μεγάλο πονοκέφαλο στην αστυνομία. Η εμφάνισή τους στο δημοφιλέστατο τηλεοπτικό σόου του Ed Shalivan σημείωσε ρεκόρ τηλεθέασης.

Στο Λίβερπουλ, τον Ιούλιο του 1964, 60 νέοι και νέες λιποθύμησαν αφού στάθηκαν ολόκληρη νύχτα στην ουρά, μαζί με άλλες δώδεκα χιλιάδες, για να αγοράσουν εισιτήρια για μία συναυλία των Μπιτλς. Από τις εμφανίσεις τους κατά το 1964 υπολογίζεται ότι εισέπραξαν 14.000.000 δολάρια. Επίσης τον Ιούλιο, έκανε πρεμιέρα η πρώτη τους κινηματογραφική ταινία 'A Hard Day's Night' σε σκηνοθεσία Ρίτσαρντ Λέστερ και σύντομα ακολούθησε το δεύτερό τους Film Help, αυτή τη φορά σε τεχνικόλορ. Οι δύο ταινίες που γύρισαν περιλαμβάνονται στο βιογραφικό τους κυρίως για τα σάουντρακ.

Στις 6 Αυγούστου του 1965, οι Beatles κυκλοφόρησαν το δίσκο [‘Help!’](#), ο οποίος περιλαμβάνει και το τραγούδι Yesterday. Η 15η Αυγούστου του 1965 ήταν μία ιστορική βραδιά για τους Beatles στην Αμερική. Το Shea Stadium γέμισε με περισσότερους από 60.000 θεατές. Η θρυλική αυτή εμφάνιση κατέρριψε ένα ακόμη ρεκόρ της show biz τα έσοδα της βραδιάς ανήλθαν σε 304.000 δολάρια, ποσό πρωτοφανές για την εποχή. Για να τηρηθεί δε κάποια στοιχειώδης τάξη στους έξαλλους θαυμαστές, χρειάστηκαν 2.000 άνδρες ασφαλείας, εκτός από τις αστυνομικές δυνάμεις. Τον Οκτώβριο της ίδιας χρονιάς, οι Beatles προσκλήθηκαν στα ανάκτορα του Μπάκιγχαμ. Η βασίλισσα τους απένειμε το τιμητικό μετάλλιο MBE (Members of British Empire), το οποίο έως τότε κατείχαν μόνον ήρωες πολέμου για την προσφορά τους "στην προβολή της Βρετανίας στο εξωτερικό". Λέγεται μάλιστα ότι είχαν τόσο τρακ και νευρικήτητα πριν από τη συνάντηση με τη βασίλισσα, ώστε χρειάστηκε να πάρουν μια μικρή δόση ναρκωτικών για να ηρεμήσουν.

Σταδιακά οι Beatles άρχισαν την παραγωγή πιο περιπετειώδους μουσικής, που οδήγησε σε δίσκους σαν το Rubber Soul και το Revolver. Ο Χάρισον πειραματίστηκε για πρώτη φορά με το ινδικό έγχορδο σιτάρ στο ["Norwegian Wood"](#). Το καλοκαίρι του 1966, κατά τη διάρκεια περιοδείας του συγκροτήματος στην Αμερική, ο Τζον Λένον δήλωσε στην Evening Standard του Λονδίνου ότι οι Beatles είναι πιο δημοφιλείς από τον Ιησού, προκαλώντας κατακραυγή και θύελλα αντιδράσεων. Τοπικός ραδιοσταθμός στην Αμερική σκηνοθέτησε τη δημόσια καταδίκη του "βλάσφημου" Λένον παραδίδοντας στην πυρά όλους τους δίσκους των Beatles εν μέσω επευφημιών των οπαδών τους. Τίποτα όμως δεν μπορούσε να σκιάσει την ακατάλυτη σχέση λατρείας ανάμεσα στους Beatles. Στις 25 Ιουνίου του 2020, στην πρώτη παγκόσμια ταυτόχρονη μετάδοση μέσω δορυφόρου, οι Beatles τραγούδησαν το ["All You Need Is Love"](#) σε 200 εκατομμύρια ανθρώπους. Ήταν μία από τις πιο

δυνατές, ιστορικά και συναισθηματικά, στιγμές στην ιστορία της ροκ μουσικής. Το ίδιο καλοκαίρι, στην καρδιά του "καλοκαιριού της αγάπης" και της επιτυχίας, οι Beatles ετοίμασαν το επόμενο τους φιλμ, σε ύφος ντοκιμαντέρ, το Magical Mystery Tour.

Αμέσως μετά τον αιφνίδιο θάνατο του μάνατζέρ τους Μπράιαν Έπσταϊν, γνώρισαν τον Μαχαρίσι Γιόγκι Μαχές και ενσωμάτωσαν στοιχεία των ανατολικών φιλοσοφιών. Την ίδια χρονιά, οι Beatles ίδρυσαν φιλόδοξα τη δισκογραφική εταιρεία Apple, που στέγασε επιχειρηματικά όλες τους τις δραστηριότητες. Θριαμβευτικά, με το Abbey Road και το [Let It Be](#) (που ήταν τελικά το τελευταίο τους άλμπουμ, αλλά και το τελευταίο τους ζωντανό), η ιστορία των Beatles έφτασε στο τέλος της. Αιτία ήταν οι εσωτερικές διαμάχες, οι συγκρούσεις, οι ανταγωνισμοί και κατά πολλούς, η Γιόκο Όνο, η οποία είχε εισβάλει το 1966 στη ζωή του Τζον Λένον.

Για πολλούς άλλους οι Beatles θεωρούνται υπερεκτιμημένοι σε σύγκριση με συγκροτήματα που επικράτησαν στα τέλη της δεκαετίας του 1960 και στη δεκαετία του 1970, τα οποία συγκροτήματα είχαν έναν πιο σκληρό ροκ ήχο ή πιο ώριμο και προοδευτικό ήχο και στίχο. Πάντως όπως και να έχει, οι Beatles ήταν αυτοί που έκαναν την αρχή και αποτέλεσαν πρότυπο για αρκετά από αυτά τα συγκροτήματα.

Ο τίτλος του τελευταίου άλμπουμ των Beatles, [Let It Be](#), έμοιαζε να είναι προφητικός. Μετά την ταινία-ντοκουμέντο που γυρίστηκε, αποτυπώνοντας όλη τη διαδικασία εγγραφής του δίσκου στο στούντιο, έκαναν ακριβώς αυτό: τα άφησαν όλα όπως είναι. Αν εξαιρέσει κανείς μερικές ευχάριστες στιγμές, η ταινία παρακολουθεί ένα γκρουπ υπό διάλυση μάλλον, παρά ένα ζωντανό και θαλερό συγκρότημα. Στο όλο εγχείρημα εξάλλου παραγωγής και εγγραφής αυτού του τελευταίου άλμπουμ, είναι εμφανή τα σημάδια της προβληματικής συνεργασίας. Η αξία του ντοκιμαντέρ είναι ότι καταγράφει βήμα-βήμα το αναπόφευκτο τέλος μιας θρυλικής συνεργασίας, που άλλαξε τον ρου της μουσικής ποπ ιστορίας. Οι εσωτερικές διαμάχες και διαφωνίες, οι προσωπικές διαφορετικές επιλογές, ζωής κυρίως, είχαν αρχίσει αρκετό καιρό πριν. Απλώς, το 1970 οριστικοποιήθηκε ο χωρισμός. Οι τελευταίες μάλιστα ώρες παραλίγο να μείνουν για πάντα στο ράφι. Τριάντα ώρες μαγνητοταινία και, παράλληλα, φιλμ, το αποτέλεσμα μιας

κοπιώδους συνύπαρξης, δεν ικανοποίησε τους Beatles. Αποκήρυξαν τη δουλειά τους. Τότε εμφανίστηκε ως από μηχανής θεός ο Φιλ Σπέκτορ, από τα μεγαλύτερα ονόματα στο χώρο της παραγωγής, ο οποίος ανέλαβε να συνθέσει και να διαμορφώσει το ουσιαστικά φινάλε αυτής της θρυλικής διαδρομής.

Οι "Υπέροχοι Τέσσερις" ακολούθησαν προσωπικές καριέρες με αρκετές αξιόλογες στιγμές, που όμως ποτέ δεν πλησίασαν την ακεραιότητα του Beatle-ικού καλλιτεχνικού οράματος. Στις 8 Δεκεμβρίου 1980, ο Λένον δολοφονήθηκε έξω από το σπίτι του στη Νέα Υόρκη από τον Μαρκ Τσάπμαν. Ο θάνατός του σήμανε και το οριστικό τέλος μίας μεγαλειώδους και μοναδικής στη μουσική σκηνή πορείας. Ο Λένον ήταν η ιδιοφυΐα του συγκροτήματος. Κορυφαίος συνθέτης, οραματιστής, ουμανιστής. Ο ΜακΚάρτνεϊ ένας σημαντικός μουσικός, με μελωδικό παίξιμο, συνθετική και στιχουργική προσφορά. Ο Χάρισον, σπουδαίος κιθαρίστας με στυλ κοντά σε αυτό του φίλου του, Έρικ Κλάπτον, και ο Ρίνγκο Σταρ που διεκδικεί τα λιγότερα κοσμητικά, αλλά ήταν σίγουρα ένας πολύ καλός ντράμερ. Και οι τέσσερις είναι αναπόσπαστα κομμάτια ενός ανεπανάληπτου μύθου. Στις 29 Νοεμβρίου του 2001 ο Χάρισον πέθανε από καρκίνο στο Λος Άντζελες.

Η αποτίμηση της αξίας των Μπιτλς από τους μουσικοκριτικούς και τους κοινωνιολόγους έχει πολλές πτυχές. "Μετέτρεψαν τη ροκ σε αξιοσέβαστο μουσικό είδος", "οι στίχοι τους μίλησαν πρώτοι για τον ρατσισμό, την αποξένωση, το άγχος της μεγαλούπολης, την επανάσταση, την αγάπη, την κατανόηση", "τέλειες μελωδίες, άψογες ενορχηστρώσεις", "ενηλικιώθηκαν μπροστά στο κοινό τους χωρίς να διστάσουν να παραδεχθούν τις αγωνίες τους και τα σφάλματά τους"... Όποια και να είναι η απάντηση ή οι απαντήσεις στο ερώτημα τί δίνει διάρκεια και ανατροφοδοτεί διαρκώς τον θρύλο των Μπιτλς, ένα στοιχείο παραμένει αναμφισβήτητο: η

λατρεία του κοινού, που δεκαετίες τώρα τους συντηρεί όχι μόνο στη μνήμη αλλά και στην πρώτη θέση των πωλήσεων.

